

mindre til „Hedebruget“, end hvis vi sejrer. Det er de faktiske Tal; den højtærede Minister kan ryste paa sit Hoved, til det falder af, saa er det alligevel sandt, at der bliver 10,000 Kr. mindre til „Hedebruget“, end hvis vort Standpunkt sejrer. Vi behøver for øvrigt slet ikke at strides om det; lad os se, hvad der er vedtaget paa Finansloven ved anden Behandling. Der er vedtaget følgende: „Understøttelse til Selskabet „Hedebruget“ 90,000 Kr., heraf ekstraordinært 60,000 Kr.“ Nu vil den højtærede Minister, at vi skal vedtage: „Understøttelse til Selskabet „Hedebruget“ 80,000 Kr.“ — er det ikke 10,000 Kr. mindre? Ja, men saa er der jo ikke noget at ryste paa Hovedet af, saa passer det jo — „heraf ekstraordinært 30,000 Kr.“ Det er altsaa en Strid om, hvor meget Selskabet skal have ordinært, og hvor meget det skal have ekstraordinært, og saa er der blandet et andet Spørgsmaal ind, nemlig: Hvor meget skal det til næste Aar have ordinært? Jeg synes ikke, det er værd at strides om det i Dag. Lad os, om vi lever saa længe, tales ved om det til næste Aar, og er det næste Aar nødvendigt, at „Hedebruget“ skal have et større Beløb, saa er jeg overbevist om, at her er saa megen Interesse og Varme for denne Sag og Kærlighed til den, at vi paa ingen Maade vil stille os hindrende i Vejen for, at Tilskuddet sættes saaledes op, at Selskabet faar de Penge, det med Rimelighed har Brug for, blot vi har Sikkerhed for, at Pengene ikke kommer i forkerte Lommer, saaledes som det har været Tilfældet tidligere. Sagen ligger, synes jeg, simpel og klar for, og det forekommer mig, at saaledes som den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) har lagt den frem, har han gjort det godt og tydeligt. Jeg kan derfor for øvrigt, hvad det saglige angaar, udmærket godt henholde mig til de Udtalelser, han har fremsat.

Formanden: Der er flere Medlemmer, der har begæret Ordet for korte Bemærkninger, og jeg antager ogsaa, Sagen er saa vidt uddebatteret, at man kan nøjes med korte Bemærkninger, saa at Forhandlingen snart kan slutte. Men forinden jeg giver Ordet for disse korte Bemærkninger, giver jeg Ordet til Landbrugsministeren.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Ja, det er ganske rigtigt, at det ærede Medlem (K. M. Klausen) stod her ganske alene og kæmpede en Eftermiddag og Aften til Kl. 10 Minutter før 12 for

6—7 Aar siden, men det var netop det ejendommelige, at han stod alene. Han stod som Ordfører for to Grupper Finansudvalgsmedlemmer. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) og det daværende Medlem fra Hornslet (Kristiansen-Beder) var Medforslagsstillere. Men det ærede Medlem var kommet saadan i Knibe med det af ham konstruerede Forslag, der var ganske umuligt at gennemføre, at han ikke kunde faa den ringeste Haandsrækning fra det ærede Medlem fra Ringsted eller det daværende Medlem fra Hornslet. (Zahle: Han behøvede det ikke!) Ja, Rigsdagstidenden viser, hvad han trængte til, og hvad han ikke trængte til, og den viser, at det ærede Medlem fra Ringsted holdt sig tavs tilbage, hvad han ellers ikke plejer, naar der er noget at gøre. (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]: Han var fraværende!) Naa, var han fraværende, ja det er en anden Forklaring. (Hans Nielsen: Der var kun ganske faa....).

Formanden: Ærede Medlemmer maa ikke afbryde Taleren.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Det ærede Medlem (K. M. Klausen) stod altsaa ganske alene i Kampen for sit haabløse Forslag, men han kæmpede for en Tanke, hvis Kærne var rigtig i sig selv, blot han havde kunnet bide, til Tiden var moden til at realisere den — det var det ærede Medlems Fejl, at han ikke vilde vente. Naar det ærede Medlem siger, at det var netop det Forslag, som rejste selve Sagen, vi nu debatterer, er det ikke rigtigt. „Hedebruget“s Virksomhed var blevet grundlagt uden de Herrers Forslag i 1906 — selvfølgelig. De Herrere har ikke haft den ringeste Indflydelse paa den Sags Gang; men de skal have den Ære, som tilkommer dem, at de, maaske som et agitatorisk-taktisk Træk, greb en Tanke, der var Udtryk for noget godt, sundt og rigtigt. Den Anerkendelse skal de have, men heller ikke mere. Nu siger det ærede Medlem, at han Gang efter Gang har paapeget, at der var Fejl i „Hedebruget“s Administration. Det har jeg ingen Erindring om; men det være, som det være vil hermed, nu er der ikke Plads for Fejlgreb af nogen Art, der kan betyde noget til Svækkelse af denne Sag. Det er der, som paavist, ikke Mulighed for. Og naar det ærede Medlem nu søger at komme ud af sin ikke just behagelige Situation ved at sige, at jeg staar her og bekæmper mit eget Forslag, saa er det en